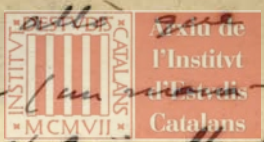

obeïdor - a adj. Que és
d'obeir

obeir v. tr. Executar
 mana (algi); complir (un manament). els fills han d'obeir llurs
parees. Ho hem manat, però no
hem estat obeïts. No ha obeït
l'ordre del seu pare. Obeir la
lleï. Obeir la raó | El cavall obeix
el pre. || Cedir alguna cosa a
 l'impuls, a l'acció (de qualsem).
La nau no obeïa el timó | No
obeïx el ventrell, no pair bé.

obelisc m. Monument en forma
 de pilar quadrangular que va lleu
 girament apujant-se de baix a